

Република Србија
ВРХОВНИ СУД СРБИЈЕ
Рев 159/07
15.03.2007. година
Београд

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: Драгише Слијепчевића, председника већа, Браниславе Апостоловић, Слободана Спасића, Надежде Радевић и Миломира Николића, чланова већа, у правној ствари тужиоца-противтуженог АА, кога заступа пуномоћник АБ, адвокат, против туженог-противтужиоца ББ, кога заступа пуномоћник БА, адвокат, ради утврђења, одлучујући о ревизији туженог-противтужиоца изјављеној против пресуде Окружног суда у Београду Гж.бр.10947/06 од 28.09.2006. године, у седници већа одржаној дана 15.03.2007. године, донео је

П Р Е С У Д У

ОДБИЈА СЕ као неоснована ревизија туженог-противтужиоца изјављена против пресуде Окружног суда у Београду Гж.бр.10947/06 од 28.09.2006. године.

О б р а з л о ж е њ е

Пресудом Петог општинског суда у Београду П.бр.1866/96 од 8.07.2005. године, ставом првим изреке усвојен је тужбени захтев, па је утврђено да тужиоцу АА припада право својине на $\frac{1}{2}$ непокретности у ул. ВВ, изграђеној на кат. парц. бр.аа уписаној у зкул. вв КО ГГ, па је обавезан тужени ББ да тужиоцу омогући несметану државину те непокретности сразмерно његовом сувласничком уделу. Ставом 2. изреке обустављен је поступак у односу на део тужбеног захтева којим је тражено да се утврди да тужиоцу припада право својине на трећем и четвртном спрату непокретности изграђене на кат. парц. бр. аа КО ГГ. Ставом 3. изреке делимично је усвојен противтужбени захтев, па је утврђено да је противтужилац ББ власник породичне стамбене зграде подигнуте на кат. парц. бр. аа КО ГГ и корисник наведене парцеле са $\frac{1}{2}$ идеалног дела, а ставом 4. одбијен је противтужбени захтев у делу којим је тражено да се утврди да је противтужилац власник наведене зграде и корисник наведене парцеле преко досуђеног $\frac{1}{2}$ идеалног дела до тражених 1/1, као неоснован. Ставом 5. изреке обавезан је тужени-противтужилац да тужиоцу-противтуженом на име трошкова поступка исплати износ од 261.875,00 динара.

Пресудом Окружног суда у Београду Гж.бр.10947/06 од 28.09.2006. године, одбијена је као неоснована жалба туженог-противтужиоца и потврђена је наведена првостепена пресуда у ставу I, IV и V изреке.

Благовременом и дозвољеном ревизијом тужени побија другостепену пресуду због битних повреда одредаба парничног поступка и због погрешне примене материјалног права.

Тужилац је поднео одговор на ревизију.

Испитујући побијану другостепену пресуду у смислу члана 399. Закона о парничном поступку ревизијски суд је нашао да ревизија није основана.

У проведеном поступку није учињена битна повреда одредаба парничног поступка из члана 361. став 2. тачка 9. Закона о парничном поступку, на коју ревизијски суд пази по службеној дужности. Тужени у својој ревизији није навео битне повреде одредаба парничног поступка због којих је изјавио ревизију, тако да ови наводи нису могли бити предмет оцене ревизијског суда.

Према утврђеном чињеничном стању, тужилац и тужени су рођена браћа. Тужилац је у земљишним књигама уписан као носилац права коришћења на земљишту у КО ГГ, зкул. вв, број парцеле аа. Ова парцела је купљена у циљу изградње породичне стамбене зграде. Међу странкама је постигнут споразум да заједнички изграде кућу на четири нивоа на којој ће они бити сувласници са по $\frac{1}{2}$ дела. Тужилац и тужени нису имали прецизан договор о висини улагања у изградњу куће, али се подразумевало да тужилац, који је живео и радио тада у __, шаље новац, а да тужени организује градњу. Тужилац је за потребе изградње куће по основу девизног депозита од 20.000 марака подигао кредит код Инвестбанке у износу од тадашњих 17.000.000,00 динара и новац предао туженом који је исти уплатио на свој рачун. Изградња куће је започета 1977. године и завршени су груби радови-кућа је стављена под кров. 1980. године дошло је до сукоба странака и прекида свих односа између њих. Тужени је, без дозволе тужиоца, 1982. године оспособио за становање један део приземља површине 50м², и у тај део се уселио.

По материјалном праву уговор о ортаклуку је такав уговор којим се два или више лица обавезују да удруже свој рад или одређене делове своје имовине у циљу остварења какве имовинске користи ради њене поделе. То је уговор којим ова лица стварају заједницу имовине и рада ради постизања одређених економских циљева. Закључује се простом сагласношћу воља. Овим уговором ортаци се узајамно обавезују. То је уговор који почива на поверењу уговорних странака. То је уговор којим се ствара један

трајан однос јер остварење циља уговора захтева један одређени временски период.

Није спорно да су се тужилац и тужени сагласили и у ортаклук унели одређене ортачке уделе: тужилац је инвестирао новац, а тужени свој рад који такође има имовинску вредност. Стога је заједничко право странака да учествују у подели добити сагласно постигнутом споразуму уговорних странака.

Према одредбама члана 262. став 1. ЗОО, поверилац у обавезном односу је овлашћен да од дужника захтева испуњење обавезе, а дужник је дужан испунити је савесно у свему како она гласи.

Дејство овог облигационогправног односа огледа се у стварању тражбеног права на страни повериоца и стварању обавезе на страни дужника. На основу тражбеног права, као субјективног права, странке су овлашћене да захтевају да суд утврди њихово право сусвојине на неподељеној ствари у идеалном делу сагласно споразуму о подели постигнуте добити.

Код таквог стања ствари, правилан је правни закључак нижестепених судова да тужилац и тужени основано захтевају да се утврди да њима припада право својине на предметној непокретности са по 1/2 идеалних делова, те да тужени неосновано захтева да се утврди да је он искључиви власник

ове непокретности. Правилном применом материјалног права суд је тужбени захтев тужиоца усвојио, а туженог са вишком тужбеног захтева одбио и обавезао туженог да тужиоцу накнади трошкове спора, те одлучио као у ставу 1, 4 и 5. изреке првостепене пресуде. За такву одлуку нижестепени судови су дали ваљане разлоге, и стога супротно материјално-право тумачење изложено у ревизији није основано.

Нису основани наводи у ревизији да је погрешан закључак суда о постојању уговора о ортаклуку и подели власништва јер, како се наводи, овај закључак је супротан изјави тужиоца да је без његовог знања тужени купио плац и с тужиочевим новцем започео градњу куће. Поменута изјава се тиче фрагментарног дела исказа тужиоца. Међутим, целовито посматран исказ несумљиво упућује на постојање уговора о ортаклуку који је након поменутог неспоразума закључен. Ову чињеницу потврђује и сам тужени, па нема противречности у датим разлозима за конкретни став да је уговор закључен.

Неоснована је и ревизијска тврдња о раскиду уговора . То је само туженикова оцена изведених доказа којом се покушава да се у другом светлу прикаже утврђено чињенично стање.

На основу наведеног, применом члана 405. Закона о парничном поступку, ревизија је као неоснована одбијена.

Председник већа-судија,

Драгиша Слијепчевић, с.р.

За тачност отправка

Управитељ писарнице

Мирјана Војводић

мз